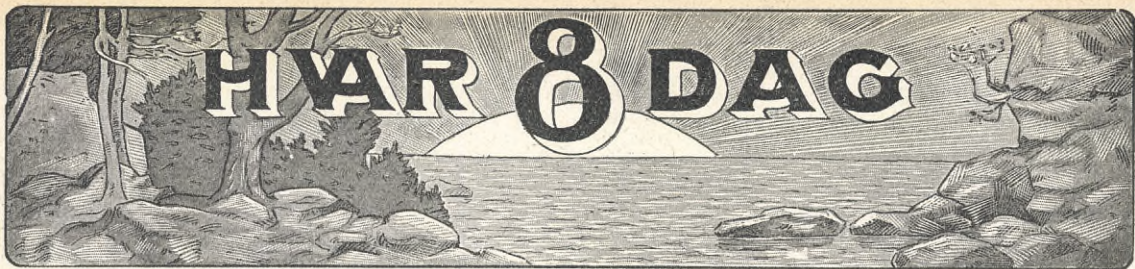

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 16 APRIL 1905.

N^O 29

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Carl Leonard Danielsson. — Prins Gustaf Adolf och hans trolofvade på Capri. — Konung Christian IX. — Svenska statsministerskiftet. — Constantin Meunier, den nyligen aflidne konstnären. — Till kejsar Wilhelms besök i Marocko. — "The Revivals" i London. — Unionsfrågan inför utlandet. — Från hästutställningen i Stockholm. — Det prisbelönade förslaget till nytt rådhus i hufvudstaden. — Från skyttefästen i Göteborg. — Amatöruppförande af "Konung för en dag". — "I afgörandets stund" af Per. — Sailors snug harbor. — Från krigsskådeplatsen. — Veckans porträtgalleri.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905

Efter porträtt.

CARL LEONARD DANIELSSON.
AFFÄRSDISPONENT FÖR UDDEHOLMSVERKEN.

Kitsch: Bengt Sifersparre.

CARL LEONARD DANIELSSON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Det är visst August Strindberg som en gång framkastat ett påstående, att Sveriges egentliga färger icke voro gult och blått, utan rött och grönt, därmed syftande på våra tvenne förnämsta handteringar, järnets och skogens.

Med de representanter, som *detta* Sverige kan uppställa, för ögonen, har man håller icke mycket att invända mot en sådan sats. Våra gröna skogars inslag i duken har kanske något bleknat i färgen, emedan vi icke varit aktsamma nog, vår järnhandtering är kanske icke så blomstrande som förr, men de traditioner som lämnats oss i arf af för vår bergsindustri så betydande män som Urban Hjärne, Christoffer Polhem och Emanuel Swedenborg hållas allttjämt uppe, och svenska stålet "bitar" ännu i dag sina utländska medtäflare.

En af de förnämsta representanterna för den röda och gröna fanans Sverige äro de stora värmländska Uddeholmsverken. Säteriet Uddeholm bildades och den första stångjärnshammaren byggdes 1668. Af en ringa början, en "hammarpatrons" lilla nybygge i en aflägsen obygd, har så småningom framvuxit ett bruk, eller snarare ett brukskomplex som nu till storlek och betydelse är nummer två i landet, hvars område bildar medelpunkten "för flera häraders materiella odling och andliga förkofran" (Almqvist: Uddeholmsverken). Hagfors, Munkfors, Stjärnfors o. a., det är idel namn med klang, och det är allt delar af Uddeholmsverken.

Uddeholms bolag räknar sina anor från 1746, då Bengt Gustaf Geijer ombildade rörelsen till ett släktbolag. Senare ha andra intressenter dragits in i verksamheten, och denna har längesedan mist sin karaktär af släktbolag.

Man kan icke räkna så synnerligen många decennier tillbaka till en tid, då man med onda aningar lyddes till hammarlagen däruppe i de värmländska skogarna liksom i pinsam väntan på att de plötsligt skulle upphöra. Efter några år af ovanligt gynnsamma förhållanden följde hastigt försämrade konjukturer, och då samtidigt alla den moderna tidens kraf på utvidgning, förbättrade kommunikationer etc. växte fram, var det en ganska kritisk tid för de väldiga anläggningarna. Men krisen blef endast till nytta. E. J. Danielson satt i mer än ett kvarts sekel som affärsdisponent för verken, delvis under mycket svåra år, och ingen gång sviktade han under den tunga bördan. Hans efterträdare blef A. G. J. Svedelius, hvilken visserligen icke länge kvarstod på sin post, men ändock hann att göra en betydande insats af klartänkthet och kraft. Då han kallades till landshöfdingestolen i Örebro län, föll valet af efterträdare på dåvarande disponenten för Bofors, *Carl Leonard Danielsson*, E. G. Danielssons brorson, hvilken nu sedan 11 år är verksam i sin ansvarsfulla befattning och under hvilkens ledning verkens utveckling efter krisen såväl tekniskt som ekonomiskt sedt varit högst afvärd.

När disponenten Danielsson kallades till Uddeholm innehade han som nämndt disponentplats vid Bofors. Född i Kärro socken af Västmanlands län den 30 mars 1845 och alltså i dagarna 60 år kom han efter slutade studier som ingenjör till Munkfors under Uddeholm och hade där tillfälle att grundligt sätta sig in i järnhandteringen vid ett verk som redan på den tiden ansågs som ett af de förnämsta i Sverige. Därför kom han till Stjernsund under Klosters Aktiebolag för att sedan i jan. 1874 tillträda platsen som öfveringenjör vid Bofors. Härmed började i stort sedt hans själfständiga verksamhet, en verksamhet som måhända är allt för litet känd och uppskattad inom Sverige. Den energi och den arbetsförmåga hvarmed han omsatte sina gedigna kunskaper och sin stora praktiska erfarenhet voro outtröttliga. En massa allmänna förbättringar i järnverken vid Bofors blefvo af

honom vidtagna. Dessutom och framför allt var det han som löste problemet att i Martinugn framställa ett stål, som vid gjutning blef fullständigt tätt, så tätt, att det utan efterföljande smidning kunde användas till så grannliga ändamål som för kanoner. Med rätta kan därför D. sägas vara den verkliga upphofsmannen till Sveriges hela nuvarande kanontillverkning, "*svenska stålkanontillverkningens fader*", liksom äfven till tillverkningen af stålgljutods i allmänhet i Sverige. Oerhörda svårigheter mötte vid metodens utarbetande och många voro de i både Sverige och utlandet som ansågo problemet olösligt, men D. var ej den som gaf sig för motgångar. Hans arbete kröntes också slutligen med fullständig framgång, så att sedermera, sedan D. tillträd befattningen som disponent vid Bofors, tillverkades kanoner i vikt upp till 6,000 kg. (Vid Bofors tillverkas nu ännu mycket gröfre kanoner, de gröfsta som finnas i Sverige, men allttjämt efter D:s metod).

Våra i Sverige tillverkade kanoner af osmidt stål ha öfver allt väckt berättigad förvåning och beundran, ej endast därför att materialet är fullt ut lika tätt som smidt kanonstål, utan äfven därigenom att de fysiska egenskaperna hos stålet genom de af D. införda behandlingsmetoderna blefvo fullt jämförliga med det bästa smidda kanonstål.

När disponenten Danielsson öfvergick från Bofors till Uddeholm hade han alltså en ingenjörbragd af mindre vanligt slag bakom sig, hvars resultat han visste skulle för lång framtid vara den svenska stål-tillverkningen till övärderlig nytta. Att han emellertid icke hvilat på redan vunna lagrar, att tvärtom hans verksamma ande och kraftiga hand lika oförtöfvadt grepo sig an med nya uppgifter, det torde redan af den kortfattade antydningen i det föregående ha framgått.

På samma gång en så gagnarik verksamhet som den disp. D. ägnat vår järnhandtering helt naturligt åt honom bered en synnerligen framskjuten ställning och anseende, ha hans personliga egenskaper: omutlig rättskänsla enkelhet, anspråkslöshet och väfnasthet vunnit aktning och förvärfvat en vän i snart sagdt en hvar som med honom kommit i beröring.

Vid sidan af den i hög grad kräfvande ställningen som affärsdisponent och ordförande i styrelsen för det stora aktiebolaget har D. haft tid öfver äfven för allmänna uppdrag. Åren 95—05 satt han som landstingsman i Värmlands län (liksom föregående 10-årsperiod i Örebro län); i Värmlands Hypoteksförening är han styrelseledamot från 99; vid jubileumsutställningen i Stockholm var han prisdomare; af prästlöne-regleringskommittén och kyrkomötet är han ledamot och för Filipstads bergsskola är han inspektör.

RISSBERG, bostad för Uddeholms aktiebolags affärsdisponent.

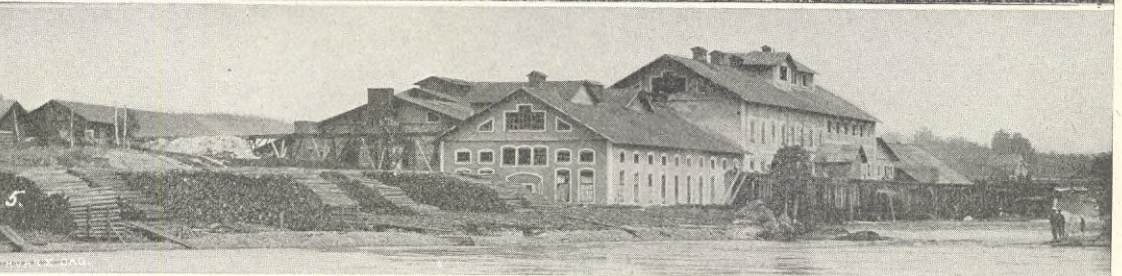
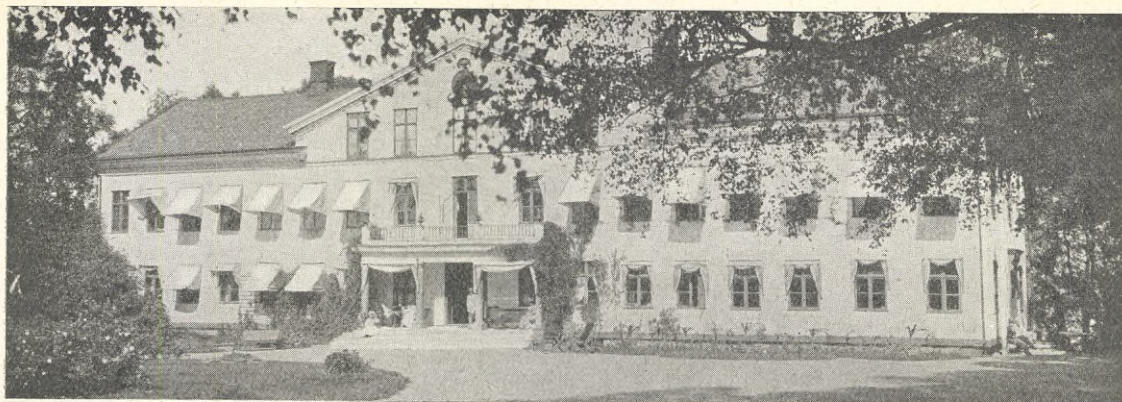
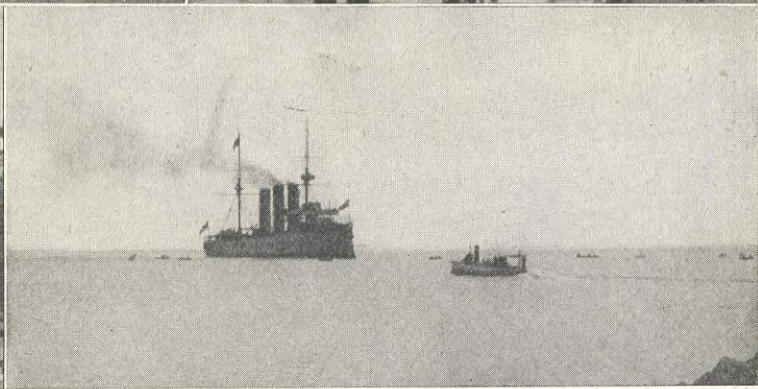

Foto. Kjerling, Karls'ad.

Kilohs : Kem. A.-B. Bengt Snyversparre Stalm—Og.

BILDER FRÅN NÅGRA AF DE STORA UDDEHOLMS-VERKEN hvars chef är disponenten C. L. Danielsson (se portr. å sid. 455).
1. UDDEHOLM-Bolagets hufvudkontor, sätte för styrelsen samt bostad för dess egendomsdisponent. 2 MUNKFORSVERKEN. 3. HAGFORSVERKEN. 4. ÅRÅS SULFITFABRIK. 5. STJERNFORS NATRON-CELLULOSAFABRIK.

PRINS GUSTAF ADOLF OCH HANS TROLOFVADE PÅ CAPRI.

Efter fotografi.
 NÅGRA SNAPSHOTS FRÅN PRINS GUSTAF ADOLFS OCH PRINSESSAN MARGARETHAS BESÖK HOS KRONPRINSESSAN VICTORIA PÅ CAPRI. De fyra öfre bilderna torde icke tarvva någon utläggning. Den nedre till vänster återger hertigen och hertiginnan af Connaught, den till höger engelske kryssaren Essex som öfverfört den hertigligen familjen från Egypten.

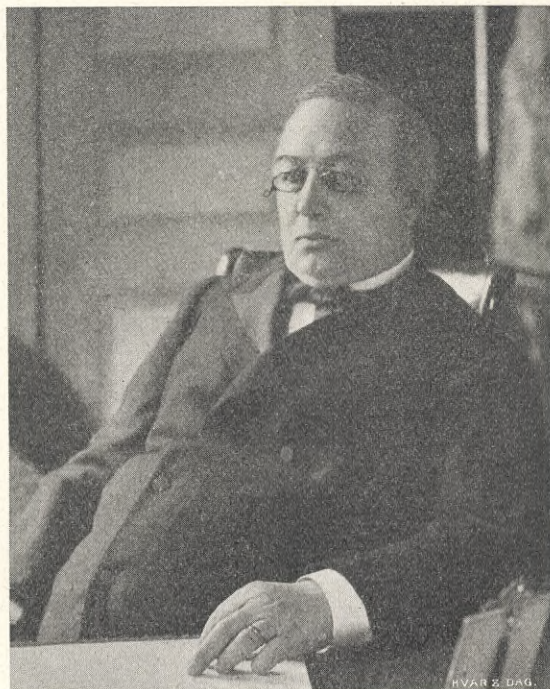
Ofvan meddelade bilder hafva tagits på H. 8 D:s föranstaltande och för vår uteslutande räkning. De voro oss tillhanda redan i god tid för förra veckans nummer, men hafva på grund af omständigheter för hvilka vi här icke vilja redogöra, fått stå öfver.

Efter porritt.

Klisché: Bengt Ståfersparre.

FYLLE 87 ÅR DEN 8 APRIL.

HVAR 2. DAG.

Ingen kan nu fälla en ovändig dom öfver den afgångne regeringschefens statsmannagärning — det tillkommer historien; men alla och en hvar må vittna om den rena, starka fosterlandskärlek som präglat hvarje handling under de 12 årens oförtrutna arbete som statsminister — det tillkommer rättvisan.

Foto. HFAR & DAG.

CONSTANTIN MEUNIER, DEN NYLIGEN AFLIDNE KONSTNÄREN.

HVAR 2. DAG.

CONSTANTIN MEUNIER.

Efter ett unikt porträtt, taget en vecka före konstnärens död.

Träffad af ett slaganfall har för kort tid sedan en af våra dagars förnämsta bildhuggare, belgaren Constantin Meunier, aflidit i Bryssel vid 74 års ålder.

Meunier var ursprungligen målare, och var äfven som sådan framstående äfven om han icke nått sin egentliga berömmelse förrän han — vid öfver 50 års ålder! — slagit om till utöfvande af systerkonsten.

Det område inom hvilket Meunier så godt som uteslutande rörde sig, var framställandet af kroppsarbetaren. "Industrialismen" heter en af hans mest kända reliefer, och denna är typisk för hans produktion. Under årtal hade mästaren bott midt i "le pays noir", Belgiens "svarta land", centrum för en storartad grufindustri, men på samma gång en ohygglig fläck af jorden, där skogen är fabrikk skorstenar och stenkols högarna äro kullarne i terrängen.

Det var intet idealiserande i Meuniers konst, under det han å andra sidan icke i allmänhet dref sin realism längre än till framställandet af typen. Bland de människor, hos hvilka Meunier valde sina modeller, är väl också typdraget det enda i ögonen fallande. Öfver dem rufvar kan man säga kulturens förbannelse så kväfvande tungt, att nästan intet af en egen personlighet får spira fram.

"En vacker dag hade han en staty färdigmodellrad", heter det. Det var "Hammarsmed-n", och nu följde en rik produktion. Vi ha "Anvers", den unge hamnarbetaren, vi ha skördemannen, "Grufgossen", vi ha "Den gamla grufhästen" o. s. v., alla spelande på samma tema. Under sin sista tid var Meunier sysselsatt med ett stort monument "Arbetet", en väldig såningsman på en sockel, hvars fyra sidor prydas af reliefer, föreställande de olika naturelementen, återgifna genom scener ur arbetarnes lif.

Arbetet — en såningsman. Som all stor konst var äfven Meuniers i grunden optimistisk. Hans "slafvar" kunde väl vara tungt böjda, brutna blefvo de aldrig.

TILL KEJSAR WILHELMS BESÖK I MAROCKO.

HVAR 2. DAG.

Efter fotografier.

LANDSTIGNINGEN I TANGER

Kliché: Kem. A.-F. Bengt Silfversparre Stlm.—Gbg.

Käjsar Wilhelms besök i Marocko sysselsätter ännu den europeiska prässen och diplomaten i hög grad. Det är svårt att bilda sig en föreställning om hvad dessa våldsamma efterdyningar båda. Under alla förhållanden

har käjsar Wilhelm anledning att anse sig till åtminstone en god del ha lyckats i de afsikter, som förestafvade hans så ytterst demonstrativa visit i den suveräna staten Marocko.

HVAR 2. DAG.

Efter fotografier

KEJSAREN I SAMTAL MED SULTANENS ONKEL ABD-EL-MALEK.

Kliché: Bengt Silfversparre.

»THE REVIVALS» I LONDON.

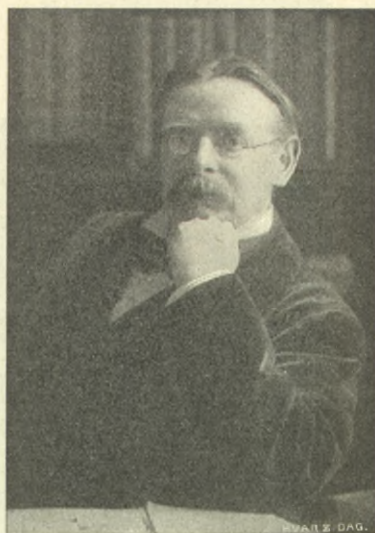
Under den senaste tiden hafva flerstädes i Europa uppträdt mäktiga religiösa rörelser, som utan tendens af sektbildning eller antistatskyrklig riktning trängt fram likt en stormvåg med kraftiga, skoningslösa vädjanden till nyvaknad andligt lif. Senast från vårt broderland meddelas om en liknande rörelse i Kristiania, men det är särskildt England, som härvid dragit uppmärksamheten till sig, och i London avslutades sistlidna vecka ett dylikt modärnt korståg, som på inbjudan af en i världsstaden tillsatt kommitté under ordförandeskap af chefen för den stora London City and Midland Bank, anordnats till Metropolis af tvänne amerikanska missionärer doktor Torrey och mr Alexander. Verksamheten påminde i sin utöfning om frälsningsarmén, men hade icke liksom denna något samband med filantropiskt socialt arbete och hänvände sig direkt till samhällets burgnare klasser. Det var ock i Londons fashionablaste stadsdel, nämligen i Royal Albert Hall, som lokal upplåtits för de under nära 2 månaders tid pågående "revivals", som varit benämningen på den nu avslutade väckelseturnén. Där samlades en åhörareskara af 10—12,000 personer 2 gånger dagligen middag och afton, alla tillhörande Londons bemedlade klasser, affärs- och tjänstemannavärlden samt af alla åldrar; ungdomen öfvergaf sina lekar för att samlas i Albert Hall, damerna lämnade sina teaparties, och ynglingar och äldre män kommo öfver dit från sina kontor eller klubbbar för att lyssna till doktor Torrey, hvars stämma, enligt hvad Londontidningarna anföra "ljöd, som om den sökt genom en våldsamt orkan tränga fram till ett omkringfärande skepp". Doktor Torreys föredrag voro dock ej fria från humor eller originalitet. Så till exempel, då vår skånehertig ingått förlofning med prinsessan af Connaught, uppmanade Torrey alla de närvarande skandinaverna att resa sig och sjunga "the glory song". Hans ord gjorde önskad verkan, men som flertalet af de närvarande för- enade sig i the glory song, ville engelsmännen ej försumma att deltaga i skandinavernas jubel.

MR. ALEXANDER (1) och DR. TORREY (2), ledare af »the revivals» i London.

var, som nämnts, för Londons inflytelserikare befolkning, som den nu avslutade missionen var ämnad, och den har visat sig vara lycklig, den har ej sökt åstadkomma reklam eller nervös sensation utan att verka som en evangelisk mission, och såsom sådan skall detta nu avslutade kors tåg till Londons Westend ej hafva visat sig vara förgäfvat.

UNIONSFRÅGAN INFÖR UTLANDET.

Efter porträtt.

Ansatt: Bengt Sjöfversparre.

EDMUND GOSSE.

Unionskonflikten har efter Nansens och Hedin's artiklar i Times ådragit sig utlandets uppmärksamhet i ännu högre grad än förut. Bland de mest beaktade utalanden af utomstående intresserade är det som i Times gjorts af den kände engelske journalisten Edmund Gosse, förut såsom öfversättare från svenska och norska initierad i skandinaviska förhållanden. Hans ord utmytna däri, att fred bör vara det stora mål som båda parterna icke få släppa ur sikte.

En af Londons större tidningar skrifer om the revival's sista dag i Albert Hall: "Tusentals personer sökte förgäfvat att vinna tillträde till doktor Torreys och mr Alexanders afskedsmöte. Det var ett synnerligen effektivt ögonblick, då doktor Torrey bad alla, som funnit, hvad han under sina möten sagt vara sannt, resa sig, och hela mängden af män och kvinnor med ens stodo upp. Det föreföll, som om skarorna kunnat räknas i millioner. Och då doktor Torrey tackat sina åhörare och gått ut, samt den sista sången under mr Alexanders ledning förklingat, genljöd rundt den enorma salens väggar ekot där af liksom dånnet från en upprörd ocean. Det

I ALBERT HALL, VÄRLDENS STÖRSTA SAMLINGSLOKAL, UNDER PÅGÅENDE MÖTE.

FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

Från den stora hästutställningen i Stockholm meddela vi några bilder ur det omväxlande program, de 4 hippologiska festdagarna hade att erbjuda.

Foto. Hvar 8 Dags fotograf i Stockholm.

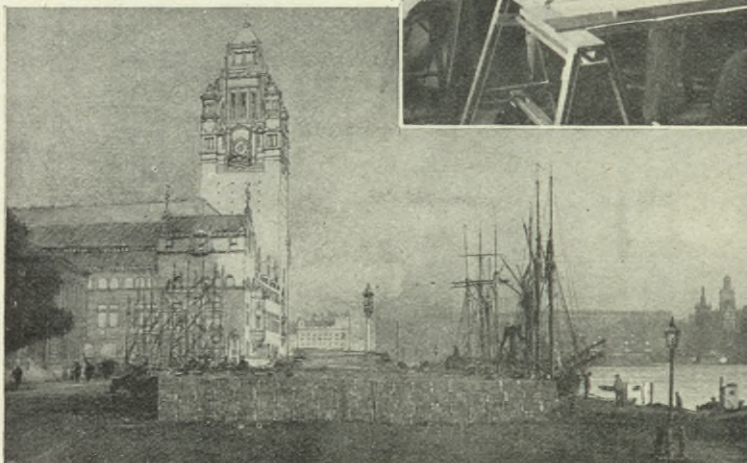
- I. ÅSKÅDARE: Kronprinsen Regenten (1), Prins Vilhelm (2), Frih. C. C:son Bonde, bestyr. ordf. (3) Norske förste hofstallmästaren G. Sverdrup, f. n. Konungens gäst (4), Generallöjtnant H. Gadd (5), Crefve C. G. Wrangel, den framstående hippologen (6), Riksmarskalken frih. F. v. Essen (7 & bild IV), den framstående skriftställaren kammarherren greve F. U. Wrangel (8).
- II. Princess cart (1:sta pris), grefvinnan E. von Rosen, f. Wijk.
- III. Spann, tillhör hofstallm. G. Tamm. 1:sta pris i körning, kusk Forssling.
- IV. Dogcart (1 sta pris), herr M. I. Levi-son, Göteborg.
- V. Par, tillhörande öfverstelöjtnant C. G. Platen. 2:dra pris i körning, kusk Wiberg.
- VI. »Irma», tillhörande herr J. Johanson, norsk. 1:sta pris.
- VII. »Tunis» och »Rosa», tillhörande d. s. Hederspris.
- VIII. Pristagare.
- IX. Prishoppning.

DET PRISBELÖNADE FÖRSLAGET TILL NYTT RÅDHUS I HUFVUDSTADEN.

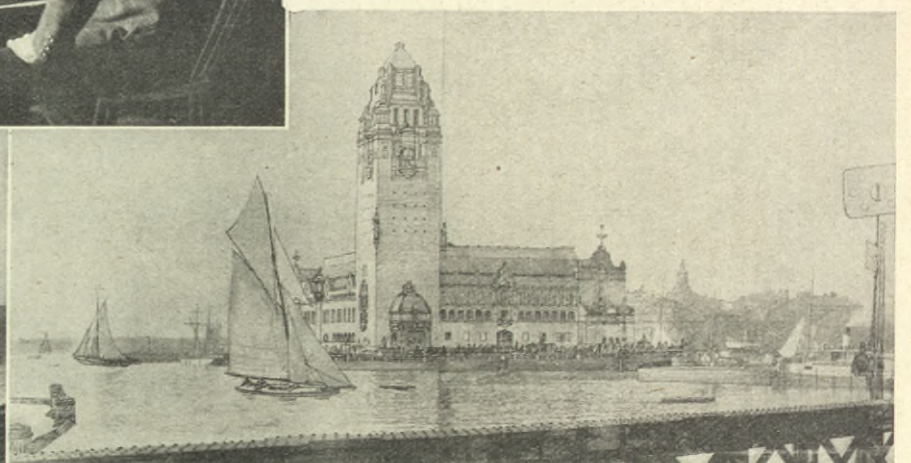
I dec. 1903 utlystes en tälling för uppgörande af förslagsritningar till en ny rådhusbyggnad i Stockholm. Senare har en ny tälling utlysts där endast de som i den föregående tällan ställts främst voro berättigade att delta. Resultatet af denna andra tälling har nu blifvit, att första priset tillerkänts arkitekten Österberg för hans under sign. »Mälardrott» inlämnade, i hög grad tilltalande förslag.

I HVAR 8 DAGS PRISTÄFLAN FÖR UTMÄRKTA SVENSKA ORIGINALROMANER är prisbeloppet **Kr. 6,000 (Sextusen).**

det största som någonsin utfästs i liknande tälling. Alla våra skriftställare inbjudas att delta. Tällingstiden utgår den 15 aug. 1905. Närmare bestämmelser återfinnas i H. 8 D. för den 25 dec. 1904. Vi fästa emellertid särskild uppmärksamhet vid det oeftergifliga viltkoret, att till H. 8 D:s tälling inlämnadt arbete icke får ha förut varit annorstädes erbjudet eller till annan tälling insändt. Uttrycklig försäkran härom skall åtfölja namnsedeln.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM. STOCKHOLMS NYA RÅDHUS ENLIGT ARK. ÖSTERBERGS FÖRSLAG SEDT FRÅN KUNGSBOLMS MÅLARSTRAND.

FÖRSTE PRISTAGAREN, ARKITEKT ÖSTERBERG JÄMTE SINA MEDARBETARE.

STOCKHOLMS NYA RÅDHUS ENLIGT SAMMA FÖRSLAG SEDT FRÅN JÄRNVÄGSBRON.

I AFGÖRANDETS STUND.

Skiss för HVAR 8 DAG af PER.

Hela dagen hade hon gått som i en dröm. Nu sedan hon fattat sitt beslut och lofvat att följa honom, ville hon ej tänka på mannen och flickan mer — de fingo väl reda sig, alltid blef det någon råd för dem.

Hon hade kämpat emot frestelsen, kämpat ärligt och länge, men striden var för sent börjad. Inte förr än hon kände hans läppar mot sina i brännande kyssar, hade hon ens tänkt på att det kunde vara en farlig lek detta förtruliga umgänge med barndomsvännen.

Och sedan? Hon hade tänkt på mannen, lugn och omisstänksam som han var. Hvad skulle han säga, hur skulle han känna det om hon lämnade honom? Och barnet, hennes lilla rara tös som nyss lärt sig gå, hur skulle hon kunna ha hjärta att resa ifrån det?

Men alla betänkligheter hade han plånat ut till slut. Han hade bedt, tiggat och bestormat henne att följa sig — han hade ju sitt hem långt borta, ingen af alla dessa människor, som kände henne, skulle hon någonsin behöfva träffa mer, ingen skulle kunna förebrå henne. Var inte hans och hennes lycka lika myc-

ket värd som mannens? Flickan var ju så liten, hon skulle inte sörja och mannen som var så lugn och trög kunde inte lida mycket.

Men hon och han som älskade hvarandra, de skulle gå under på att lefva åtskilda.

— Signe, det är din plikt, det enda rätta att följa med mig om du älskar mig, sade han, och så hade hon lofvat att göra det.

I kväll, i skymningen skulle hon gå — mannen var borta hela dagen, när han kom hem skulle hon redan vara flera mil härifrån, flickan hade hon på eftermiddagen följt till farmor. Den gamla var så glad att få låna henne och skulle gå hem med henne på kvällen.

Signe hade redan lagt en papperslapp på ett bord: "Jag reser bort och kommer aldrig igen. Förlåt mig Axel och glöm mig, men jag kan inte annat! Bed farmor också förlåta mig om hon kan, och lär inte Greta att tänka ondt om mig! Signe."

Hon gick och såg sig omkring i det lilla hemmet som hon skött och vårdat och lärt sig hålla så

Foto. Axel Larsson, Göteborg.

Kliché: Kem. A.-H. *Ungt Sjöförsvar* Sölm.—Olg

FRÅN DEN NYLIGEN HÅLLNA STORA SKYTTEFESTEN I GÖTEBORG.

— Ett intresserad, lifskraftigt sång- och musiksällskap, Filomele, i Örebro har för någon tid sedan i Örebro med mycket bifall och på ett efter allt att döma icke endast ur amatörsynpunkt synnerligen godt sätt framfört den gamla hederliga operan "Konung för en dag".

Då ju för landsorten operan i allmänhet endast är något som man hör talas om på afstånd är ju detta ett mycket lofvärdt uppslag, som är väl förtjänt af efter- öljd på andra håll, där man så hafva kan.

Foto. Barr, Örebro.

Kliché: *Ungt Sjöförsvar*.

FRÅN SÅNG- OCH MUSIKSÄLLSKAPET FILOMELES I ÖREBRO UPPFÖRANDE AF »KONUNG FÖR EN DAG».

mycket af. I kväll, redan om ett par timmar, skulle det fallas hårda, bittra, fördömande ord om henne här, farmor var gammaldags sträng, hon, och skulle nog inte skona henne. Men ändå var hon glad att den gamla skulle vara här, då han fick veta allt. Det skulle vara godt för honom att ha sin mor hos sig. Signe visste nog att han skulle ta' det djupare än någon som inte kände honom kunde ana.

Men alla tankar på detta sköt hon undan genast de kommo, det enda hon nu ville tänka på, var Sven, Sven som hon svärmat för som liten flicka och som hon älskade nu, älskade så att allt annat, allt som förr varit hennes lifs innehåll, blef till intet i jämförelse med honom.

Hon gick oroligt omkring och tittade i hvar minut på klockan. Tiden kröp fram som en snigel tyckte hon. Om hon bara väl vore hos honom och sutte på tåget som förde dem bort! Det var så förfärligt att gå så här ibland alla de minnen som hemmets väggar gömde!

Långt innan tiden var inne, hade hon redan låst dörren efter sig och med en liten resväska, innehållande endast det nödvändigaste i handen, begifvit sig på väg till järnvägsstationen.

Det var stark, hastigt mörknande skymning och lampor och lyktor voro tända på gatorna och vid stationen. Perrongen var tom ännu, så när som på en gammal fru med en massa reseffekter och ett par järnvägstjänstemän. Signe såg på klockan i väntsalen, att det ännu fattades en halftimme till dess tåget skulle gå.

Men det var bättre att vänta här än där hemma. Hon gick fram och tillbaka, fram och tillbaka på perrongen. Ett lokomotiv växlade på spåren bredvid; det hvisslade och frustade och vände, när man minst väntade det.

Det kom ett par halfvuxna flickor med rufsiga hårflåtor promenerande, den ena hade en liten flicka vid handen. De drogo långsamt förbi ett par stationskarlar som stodo och hängde vid dörren till resgodsmagasinet och sneglade kokett och tillgjordt på dem.

— Grannt väder i kväll, att gå och vänta på fästman i! ropade en af karlarne skratande till dem.

— Å skäms, så ni prater Anderson, fnissade en af flickorna, vi skulle fäll ha' nån' då!

Och så utspann sig en af flin, fnissanden och gapskratt ideligen afbruten konversation.

Den lilla flickungen ryckte emellanåt i handen på flickan som höll henne, hon fann tydligen intet nöje i att höra på allt väsendet som hon inte begrep utan ville röra på de små benen, men hennes ihärdiga försök voro utan all annan påföljd än en ilsken ruskning då och då.

Signe hade satt sig på en af sofforna och följde med ögonen den lillas rörelser. Barnet vred och vände sig för att komma loss från det fasta greppet och slutligen efter en ny kraftig ruskning och ett argt:

— Men stå nu stilla här bre've säger jag! släpptes hon lös och började så sakteliga traska omkring på egen hand, först i närheten af den uppslupna gruppen och sedan allt längre bort.

Signe såg och såg på den lilla rödklädda figuren, som så lycklig öfver sin frihet sprang omkring henne. Det hängde litet lent hvitgult hår under mössan, hår som hon tyckte sig ha haft mellan händerna många, många gånger — Greta borde få en sådan där röd kapp till sommaren. Hvad den skulle passa henne bra.

Så kom hon ihåg sig med en plötslig känsla af svidande smärta. Hvad hade hon med Gretas sommarkappa att göra! Hon skulle ju aldrig mer få se

henne själf en gång. Hon hade ju frivilligt afsagt sig det, hon skulle aldrig mer få kyssa den röda, skratande lilla munnen och se in i de klara oskyldiga barnaögonen; inte känna den varma liffulla lilla kroppen i sin famn.

Hon knäppte plötsligt hårdt ihop händerna. Hur skulle hon kunna — hur skulle hon kunna lämna Greta, sin lilla tös, sin lilla älskling! Hon slöt ögonen med en våldsam känsla af bitter sorg och tyckte sig se det undrande oroliga uttrycket i det lilla ansiktet just nu — för nu borde väl farmor ha kommit hem med Greta och funnit henne borta — och funnit afskedsbrevet också —

Nej hon fick inte tänka på detta, det var ju för sent nu. Hon öppnade ögonen och sökte med dem ett föremål att fästa tankarna vid.

Så gaf hon till ett skrik och rusade upp, fram till perrongens trappsteg. Lokomotivet kom rusande in på det närmaste spåret och där tätt bredvid syntes den lilla flickan i sin röda kapp. Hon hade klifvit ner för trappsteget och var som bäst i färd med att bege sig tvärs öfver spåret!

Signe tyckte att hjärtat stannade i bröstet på henne och fast det hela var en händelse på några sekunder, tyckte hon att det verkade på henne som år af hennes lif.

Då hon ryckt barnet till sig och stod i säkerhet igen med det i famnen, förstod hon att hon inte kunde resa. Hon förstod att hon var bunden, bunden vid hemmet och det gamla af sitt barn, att hon aldrig skulle kunna känna någon oblandad glädje, aldrig en minuts hel lycka, om hon förverkade rätten till det.

Bakom sig hörde hon de gälla tjuven från flickorna som haft barnet om hand; hon vände sig till dem och sade med darrande, vredgad röst: — Hur kan ni, hur kan ni stå till svars inför Gud och människor att vårdlösa barnet på ett så skamlöst sätt!

Och medan hon med sin väska i handen gick ut från stationen och tillbaka mot hemmet, tyckte hon att orden träffade henne själf med större och djupare sanning i.

Hon, modern, hade velat öfverge sitt eget barn och lämna det att växa upp vind för våg, hänvisadt till människors medlidande och barmhärtighet. Hur hade hon kunnat tro, att hon skulle kunna lefva utan barnet.

Då hon kom in genom dörren därhemma, som hon för en halftimme sedan trott sig stänga för sista gången, hörde hon farmors röst:

— Nu kommer mamma Greta, nu kommer mamma! och ett jublande litet skrat fyllde hennes ögon med heta tårar.

Vid bordet var farmor sysselsatt med att ta af lampkupan, hon höll tändsticksasken i handen tydligen hade de nyss kommit.

Signe gick fram till bordet och tog papperet med afskedsorden på. Det lyste hvitt emot henne på långt håll, hon skrynklade ihop det och höll handen krampaktigt slutet om det, medan hon föll på knä framför Greta och med ansiktet gömdt i den lillas klädning, brast i våldsam skakande gråt.

— Hvad har hänt barn lilla, hvad är det? Farmor lade orolig sin hand på hennes axel.

— Åh det var ingenting! Det — det — var vid stationen, jag var ute och gick — och — och det var en liten flicka — ett litet barn som Greta just — alldeles lik henne — som höll på att komma under tåget.

— Ånej då så förskräckligt, men det var ju lyckligt att hon blef räddad.

— Ja det var lyckligt — det var lyckligt!

SAILORS SNUG HARBOR.

(SJÖMÄNS SÄKRA HAMN.)

Ett besök i världens största och rikaste sjömanshem af *EMY-LISA ROLFSSON*.

Min mor berättade mig ofta om sin bror, den unge sjömannen, som mången gång under mina första lefnadsdagar hade vaggat mig på sina starka armar; om huru han sedan drefs ut i världen, plöjande världshafven under stjärnbanéret, upplevande många äfventyr under med- och motgång, och slutligen lidande skeppsbrott, förlorande det lilla han under sitt sjömanslif kunnats sammanspara. Vi hörde sedan ej af honom på många år, tills underrättelsen kom, att han slutat sin sjömansbana genom att i en amerikansk hamn falla ned från en mast och nu som invalid vore intagen på en storartad inrättning i New-York.

Under dessa år hade den förenämnda lilla tösen vuxit upp, och då äfven hon af jordelivets vågor drefs ut i världen samt slutligen lade bi på samma ort, var hennes första tanke att uppsöka sin gamle skeppsbrutne morbror.

Strålände septembersol förgyllde lindarnes brunglöna kronor öfver portalen till Sailors Snug Harbor, då hon med klappande hjärta frågade den ståtliga vakten om någon person med namnet *** fanns där.

— Yes, vi hafva tvänne med detta namn.

Bud sändes efter dem båda, att en ung dam önskade se dem, men bägge svarade, att de icke väntade något sådant besök, utan måste det vara ett misstag.

Nytt bud sändes efter dem; den förste som kom var ej den rätte, men snart stod jag framför en högrest hvithårig man, som jag såg måste vara min morbror. På min fråga om han kände mig, stirrade han först frånvarande under försök att samla sina tankar, men snart utbreddes hans armar, medan tårar glimtrade i ögonen:

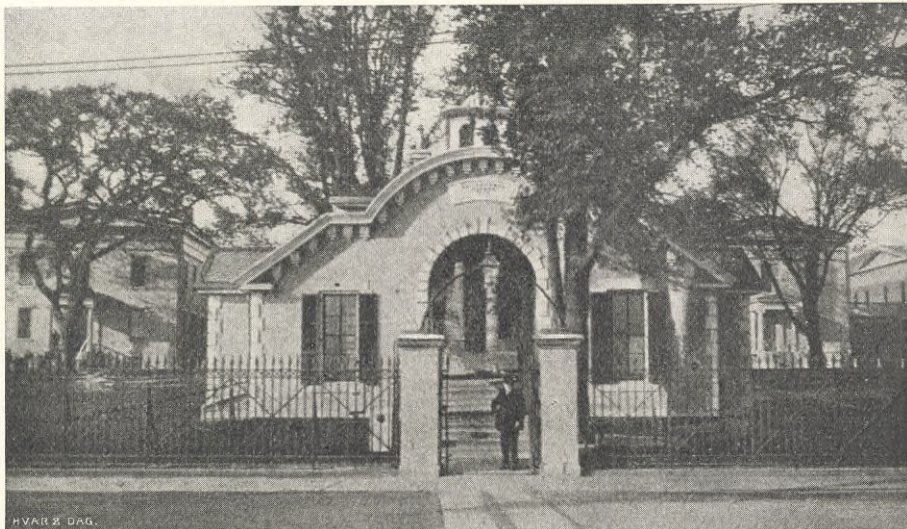
— Är det möjligt, att detta är min

lilla systerdotter, som jag endast minnes från hennes vaggas? Gud vare tack och lof att jag innan jag slutade mina dagar, fick se någon af mina anförvanter.

Detta besök och i synnerhet sedan jag fått höra att 15 % af de ca 1000 intermenterna i denna storartade sjömansasyl voro skandinaver, gaf mig anledning att skriva dessa rader, i hopp om att de kunna blifva af något intresse för någon gammal sjömans anhörig i hemlandet.

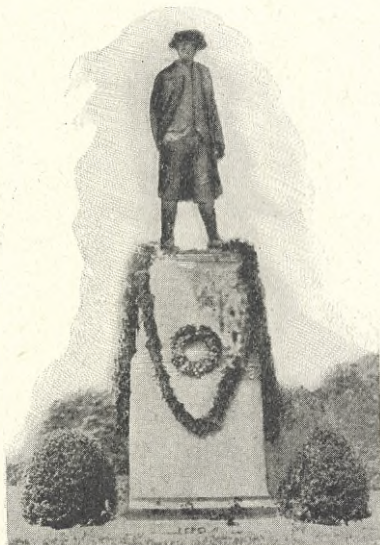
Många ryktbara författare hafva beskrifvit deras omväxlande af faror, nöjen, fram- och motgångar uppfyllda lif, som valt till sin lifsnäring yrket att plöja det mäktiga hafvet. Så har kapten Marrayat beskrifvit sjömannens glada och muntra sida, Clark Russel dess tragiska, men många äro nog de sjömän, som genomkämpat vida större faror och genomlevat äfventyr, större och egendomligare än som målats af någon författare. Många af dessa, som undgått att blifva fiskföda, njuta nu sin ålderdoms ro efter genomkämpade strider i denna säkra hamn "in the land of the free and the home of the braves." Här bland de gamle i Sailors Snug Harbor kunde hämtas tacksamma stoff till sjöromaner. Men jag vill härmed endast beskrifva själfva hemmet.

På en af de vackraste öarna i New-Yorkviken, staten Island, vid Kill von Kull-flodens strand är detta hem för ålderstigna sjömän beläget. Här kunna de utan någon afgift, men likväl utan att ligga någon till last, sluta återstoden af sina dagar i lugn och frid, om vintern vid den varma härden, om sommaren under skuggan af lummiga träd eller under förhållanden som få af dem anat under den tid de "circum-navigerade" den glob på hvilken vi lefva. För närvarande finnas i detta hem S. S. H. närmare 1,000 ålderstigna sjömän af hvilka, som förut nämnts, 15% äro skandinaver. De bo i storartade byggnadskomplex, ångvärmda samt upplysta af elektriskt ljus. Rummen äro ljusa och trefliga, kläder, linne, skodon m. m. fås till öfverflöd, tvätt, lagning etc. afgiftsfritt, kosten är enkel, men hälsosam och riklig och som njutningsmedel fås ett visst kvantum tobak i månaden. För att fördrifva tiden inomhus finnes bl. a. ett bibliotek med ca 5,000 volymer äfvensom de flesta dagliga tidningar och periodiska tidskrifter.

STORA INGÅNGEN TILL SAILORS SNUG HARBOR.

Kliché: Bengt Silfversparre.

STATY AF RANDALL, S. S. H.'s GRUNDLÄGGARE.

Villkoren för att en sjöman får sätta kurs på och ankra i denna hamn äro, oberoende af nationalitet, att han skall hafva uppnått 60 års ålder, eller blifvit på ett eller annat sätt urståndsatt att förtjäna sitt bröd, och att han skall hafva seglat 10 år på fartyg, från hvars topp svajat det stjärnbeströdda banéret. Dessutom måste han, efter att hafva "låtit båda ankarna gå, stuckit ut all kätting, sändt ner smärre spiror och stufvat undan alla segel", afgifva löfte om att uppföra sig ordentligt.

För dem, som ehuru ålderstigna eller invalider, vilja förtjäna en slant till fickpängar, gifves tillfälle att göra detta i egenskap af t. ex. uppappare i mat-

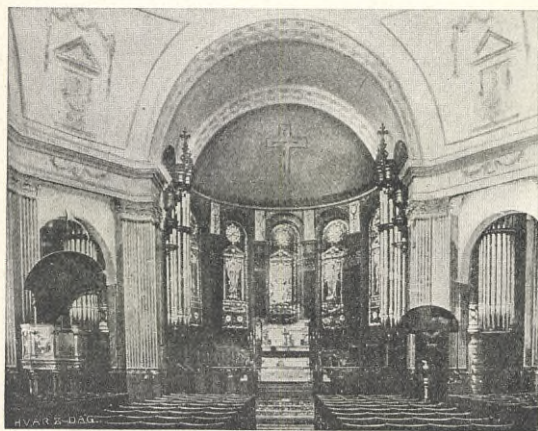
turligtvis är betalningen härför ej stor, men mången finner detta bättre än att gå sysslolös. De åter som äro händiga i något yrke kunna ägna sig däråt i hemmets ljusa bekväma verkstäder. Förmåligast är det korgarbeten, not och hängmattors bindande, knypplande af schalar, snickrande af modeller, leksaksbåtar, tafvelramar etc. som utföres. Mången sjöman som kommit dit sjuk, ofärdig, med ena foten i grafven efter ett lif fullt af vedermödor och hårdt arbete, har snart funnit, att det dock är svårare att gå sysslolös. Han har på gamla dagar lärt sig ett arbete och småningom repat sig både till kropp och själ.

Naturligtvis måste det i ett hem med närmare 1000 gamla sjöbussar af 22 olika nationaliteter finnas regler och förordningar om där skall kunna gå ordentligt till väga. Nesliga brott straffas med aflägsning ur hemmet, smärre förseelser med s. k. "Taboo" på längre eller kortare tid, d. v. s. de som förbrutit sig få ej gå utom hemmets område, de få ingen tobak samt måste under strafftiden förrätta (om de äro i stånd därtill) några lättare arbeten. Den vanligaste förbrytelsen är att den gamle sjögasten ej kan, sin vana trogen, undvika att se för djupt i glaset eller ännu en gång "ta ett tag i taljan", men på det hela taget, då man betänker antalet män, det yrke de haft

Efter fotograf.

KYRKAN (t. v.) OCH MUSIKPALATSET. I fonden Neptunfontänen. Klisché: Bengt Sjöforsparre

Efter fotografi.

INTERIÖR AF KYRKAN. Klisché: Bengt Sjöforsparre.

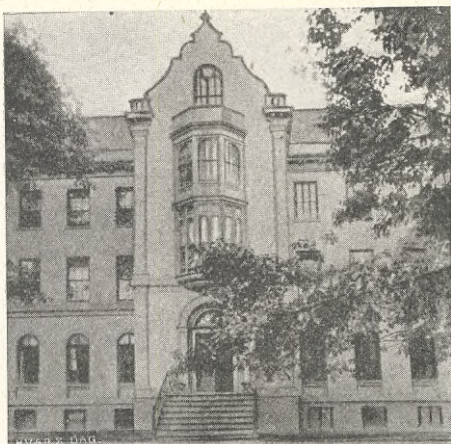
salarna (här om någonstades passar ordspråket: "Tempora mutantur et nos mutamur in illis", en gammal sjökaptan kan nämligen råka blifva uppappare åt sin förne kock), arbetare i parken, i drifhuset, på farmen, de kunna sysselsätta sig med reparationsarbeten, kreaturskötsel m. fl. lättare arbeten. Na-

Efter fotograf.

SJUKHUSET.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

Efter fotografi.

BARNHEMMET.

och dess frestelser samt de olika nationaliteterna, så är uppförandet i stort sedt mycket godt. Att smärre tvister angående t. ex. hvilket fartyg som seglade på den eller den traden för 50 år sedan, hvilken hvalfiskångare dödade de flesta hvalarna, hvilket fartyg för ett halft århundrade sedan gjorde den snabaste resan från New-York till San-Fransisco, hvilket är det rättaste sättet att bärja bovenbram läseplet, från märsen eller från däckbet, eller hvilken är den vackraste synen: en kvinna med ett barn vid sitt bröst eller ett skepp under fulla segel, då och då förekomma är ju mindre att undra på. I allmänhet afgöras dessa tvister utan ödesdigra följder. Tänk oss 1000 präster eller 1000 gamla ungdomar inhysta under samma tak, nog gäfvades det då dispyter!

Största möjliga frihet tillåtes de gamla sjöbussarna och vilja de gå från hemmet på längre eller kortare tid så behöfvades härför endast en anmälan, hvilken sker på det enkla sättet att de borttaga sin nummerknapp från platsen vid matbordet och lämna den till stewarden med upplysning om hur lång tid de ämna blifva frånvarande.

Nu några ord om honom, som ävägabrachte detta hem. År 1801 dog i New-York en skeppsredare och ägare af kaparefartyg vid namn Robert Richard Randall, utan direkta arvingar. Vid uppgörande af sitt testamente fördelade han, som kan vara af intresse att nämna, bland annat: till sin hushållerska Betsy Hart sina manschettknappar och en lifränta på 40 pund sterling, till sin kusk Gevan Irvin sina skospännen af silfver samt strumpebandspännen. Då vid kvarlätenhetskapens fördelning hans jurist Alexander Hamilton påminde honom om att han också ägde ett hemman utanför New-York (mellan nuvarande 4 och 5 ave. 6 och 10 Street East. New-York sträckte sig på den tiden till nuv. Wall Street med en befolkning af 45,000 invånare) frågade Randall efter en stunds funderande: "Hvem skall jag gifva detta till?" Hamilton: "Huru har du förtjänat din förmögenhet?" R.: "Fartyg och sjöfolk!" H.: "Gif hemmanet till sjöfolket. På detta vis blef det afgjordt att detta hemman på hvars grund nu stolta skyskrapor resa sig, blef testamenteradt till ett hem för ålderstigna, orkeslösa sjömän. Men föga anade hvarken Randall eller Hamilton, hvilket kolossal värde detta hemman med tiden skulle få. Randalls afsigt var att hemmanet i sig själf skulle blifva en tillflyktsort, där gamla sjömän kunde få tak öfver

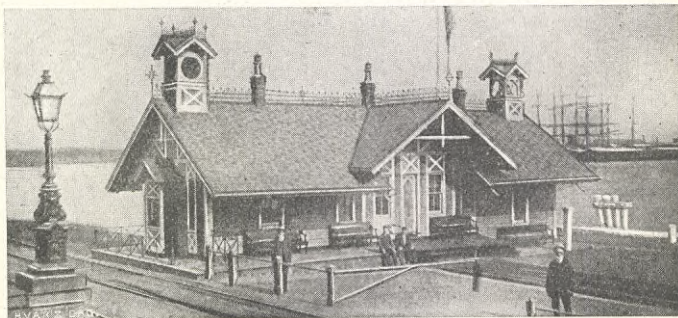
hufvudet och kanske så rofvor och sätta potatis nog för att uppehålla lifsgnistan några år efter det de kastats som vrak upp på stranden. Ödet eller försynen bestämde emellertid annorlunda. Testamentet, tack vare Hamilton, innehöll att ingen del af hemmanet kunde försäljas och som förmyndare bestämdes och äro ännu i dag: borgmästaren i New-York, (väljes för 2 år), The honorable recorder (för 14 år), The president of the Chamber of Commerce (för 1 år), The president och vice d:o af Marinsocieteten (för 1 år), de äldsta prästerna af Episcopal- och Presbyterian kyrkorna (de båda sista på lifstid). Emot testamentet inlade några aflägsna släktingar till Randall en protest och ville låta påskina att R. ej varit vid sina sinnens fulla bruk. En process börjades och först efter 30 år utföll beslutet af landets högsta domstol så, att de som bevakade sjömannens intresse tillerkändes allt hvad R. i sitt testamente lämnat dem. Under dessa 30 år utvidgades staden New-York och de som då voro förmyndare insågo att det vore lämpligare att hyra ut hemmanet och köpa land på annat håll för sjömanshemmens byggande. Valet föll på staten Island, Quen 'mongst isles of New-York bay, där ett större område inköptes för en spottstyfver.

Hemmet är öppet för besökande hvarje dag utom söndagar och vägvisare, aflönade af hemmet stå till tjänst som ciceroner.

Efter att hafva inträdt genom midtportalen står man framför en enkel granitobelisk, utmärkande den sista hviloplatsen för hemmets grundläggare. I rät linie på en 1,800 fots plan resa sig 5 af de 8 trevånings hufvudbyggnaderna hvilka alla äro förenade genom tvåvåningshallar. Längst till höger af området står en staty af Randall modellerad af St. Gandens. I närheten därpå ligger guvernörens residens. Till venster af området är en större konstgjord basin, i midten af hvilken ses Neptun med sin treudd harpunerande delphiner. Midt emot denna stå här sida vid sida Guds och Thalias tämpel.

Vid inträdet i centerbyggnaden kommer man först i en korridor, 100 fot lång och 22 fot bred, sträckande sig upptill genom hela byggnaden och slutande med en kupol af färgade glasrutor, å hvilka ses solen, månen och en del stjärngrupper. Rätvinkligt mot denna korridor går en annan, 508 fot lång, förenande de fem frontbyggnaderna. Söder om dessa ligga de tre andra hufvudbyggnaderna som äro inredda till matsalar, äfven dessa förenade och bildande ett helt. Korridorerna utgöra i bottenvåningen arbetsrum samt i öfra våningen spel- och lärum för de gamle som ej vilja eller kunna arbeta. Å väggarna hänga nautiska oljemålningar och här och där nautiska motto, såsom: "Rest after dangerous toil!" "The cross is my anchor" etc. Golfven äro inlagda med trämosaik. Allt är fint och putsadt som om skeppsbord.

Då hemmet 1833 öppnades] var byggnadernas

Efter fotografi.

DOCKHUS.

Kliché: Bengt Sjöqvist

antal 3, nu äro de 60. Början gjordes med 50 sjömän, nu äro de som sagts 1,000. Det kapell som byggdes några år efter hemmets öppnande, blef snart för litet. En större magnifik marmorkyrka uppfördes. Dennas ytterväggar af hvit marmor giva ett bländande intryck. Dess inre är ett fullkomligt poem af marmor i en mängd färger. Golvet af Lake-Champain-marmor, panelverket grön Alp- och röd Numidian-marmor. Åtta ofantliga Etrurianska marmorkolonner uppbära domen, som utvändigt är beklädd med kopparsplåt. Öfver det hela ett torgyllt kors. Altaret är af Etruriansk marmor med ådror i mörk nyance. Koret och högkorets golf äro af marmormosaik. Det praktfulla orgelverket med dess 2,300 pipor lär vara det största på denna sida Atlanten. Fönstren af etsade glasrutor visa nauiska motton. På ett fönster läses: "Be of Good cheer, only the ship will be lost, no life." ("Förloren ej hoppet, endast skeppet förgås, ej Ditt lif").

Vid sidan af denna, "Robert Richard Randalls Memorial church", står en musikhall, stor nog att rymma 2,000 personer, i hvilken under vintern gifves musikunderhållning, teater och varitéföreställningar. Allt utan entré. Taga vi så en vandring omkring i parken under höga skuggiga träd, förbi blomsterrabatter, vattenkonster, fiskbasiner fyllda af guldfiskar, förbi inbjudande soffor å hvilka sitta gamla sjögastar som här på nytt göra om sina resor i prat, så kan man ej undgå att tänka, att de som äro inneånare i detta hem borde vara nöjda.

Bakom matsalskomplexen är köket med dess spår-vagnsförsedda förbindningskorridorer, och här regerar den person öfver hvilken de flesta "bönerna" dagligen läsas inom hemmet, kocken, med sina 12 medhjälpare. Den yttersta renlighet och ordning råder. Kökspersonalen är klädd i hvita kläder och mössor. Allt är här inrättadt modernt och arbetsbesparande, spislar 20 fot i längd, kopparkittlar om 500 kannor och kokning med ånga från en 12 hästkrafters ångmaskin. Maten transporteras till matsalarna medelst små spårvagnar. Tre mål om dagen gifvas, dessutom kaffe och bröd 10 f. m. och 3 e. m. 10 min. före hvarje måltid ringer en klocka så att de som arbeta ha tid att göra toilett. Besöker man matsalarna en half tim. efter måltiden finner man allt undanstökadt och klart till nästa mål. Diskning af alla kärl utföres med fyra ångturbiner. Bageriet är lika fint och ändamålsenligt inrättadt. Att förvandra t. ex. 4 tunnor mjöl och ett par puss. säckar apricoser till pastejer, är här

en bagatell. Brödet bakas för hvarje dag. Jag nämnde att "böner" läsas öfver kocken. Detta icke för att maten skulle vara dålig, ty den är förstklassig, men tänkom oss en samling knarriga skeppare som hvar och en vill ha bifven lagad på sitt sätt och då de icke alltid kunna få detta, så kan man nog tänka sig "bönerna".

En byggnad är upplåten till boning åt de kvinnliga tjänarne, en annan till arbetshus för dem. Inbegrifvet ångtvätt och stryknin en sysselsätas inom hemmet 30 kvinnor. Så otroligt det än låter, så gifves det fall, att Cupid afskjuter si a pilar inom hemmets gränser bland de gamle, med den påföljd att någon pensionär lämnar hemmet och gifter sig.

Arbetspersonalen består af 10 byggmästare, 6 målare, 2 smeder, 4 bagare, 5 skräddare, 25 farmare, 10 trädgårdsmästare, 2 maskinister, 6 eldare, 2 elektrotekniker, 2 beckslagare, 2 slaktare, 1 steward, 3 proviantförvaltare och 4 doktorer med 30 sjukskötare. Som man ser är det en liten stad för sig själf. Förutom privata bostäder för guvernören och alla "heads" af hvarje ykesdepartement, finnes ett sjukhus för 150 patienter med eget apotek och ett sanatorium med plats för 100 personer i hvilket de som ej äro sjuka men likväl af ålderdom oförmögna att taga hand om sig själfva kunna sluta sina dagar under all möjlig tillsyn och bekvämlighet.

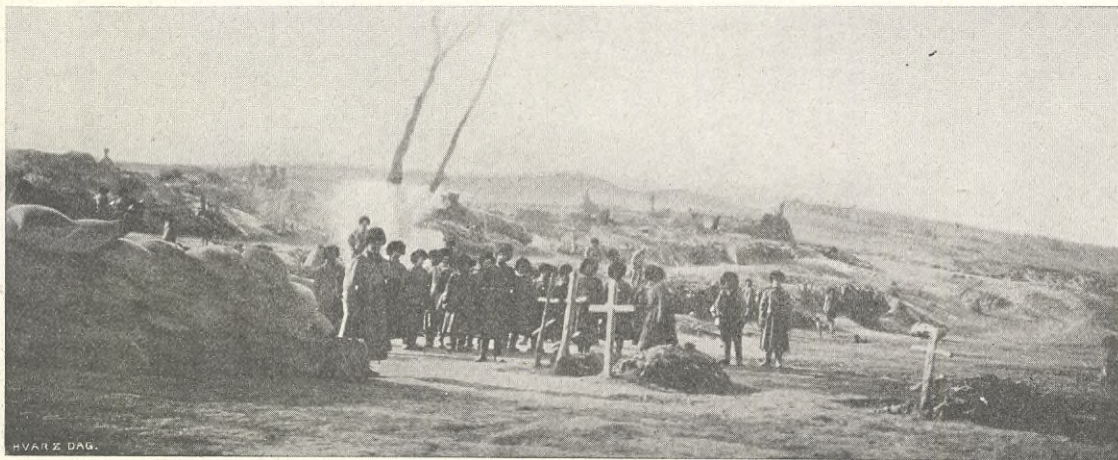
För hemmets egendom på ön betalas en årlig skatt af 40,000 dollar. Hela hemmets egendom är salu värderad till 30,000,000 dollar och årliga inkomsten uppgår till 750,000 dollar.

Skulle hemmets inkomster icke åtgå för dess utgifter, får överskottet icke läggas till kapitalet utan tillfaller staten. För att finna aflopp för sitt öfverflöd på pänningar har hemmet i närheten upprättat ett hem för barnen till förolyckade sjömän.

Den mark på hvilken Sailors Snug Harbor ligger är $\frac{1}{3}$ svensk mil lång och 4,000 fot bred. I stallet finnas 12 hästar, i ladugården 50 kor, h. n. s. svin och får i oändlighet. Hemmet har eget orangeri, ångpannehus, hvirilran värme och vatten drifves öfver hela hemmets område, pumphus för vattenledning, elektricitetsverk, badhus, dockhus, bisättningskapell och till sist en plats för sista hvilan under skuggiga lindar, där hvar och en får sin lilla minnessten.

Mycket mera vore att i detalj förtälja om detta mönstersjömanshem, men det förestående har kanske re'n blivit för långt. Måtte det emellertid kunna glädja någon anförvandt till de gamle i Sailors Snug Harbor.

FRÅN KRIGSSKÅDEPLATSEN.

”Efter fotografi.

Klubb: Kem. A. B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gog.

DEN RYKTBARA PUTILOFF-HÖJDENS KRÖN. Man ser löpgrafvar och minnesvårdar öfver de fallna.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

P. M. F. HOLMQVIST.

Kyrkoherden Per Magnus Ferdinand Holmqvist fyllde den 3 april 75 år. F. i Gryth (Österg. l.), stud.-ex. 50, prästvigd 55, komminister 69, kyrkoherde i Björnsäter o. Yxterum (Link. stift) sedan 78. Har aldrig åtnjutit tjänstledighet — nämnes såsom en egenhet.

K. J. U. SPARKE.

Landshöfd. frih. Knut Johan Ulfson Sparre fyllde d. 7 april 70 år. F. i Solberga (Jönk. l.), und.-löjtn. vid Elfsb. reg. 56, efter tjänstg. v. stat. järnv.-byggn. o. trafik, trafikdir. 63, inspektör 76, öfverdir. 87, landsh. i Jämtl. l. sed. 95. Led. af ett flertal kommittéer, styrelser m. m. Led. af riksd. Första kammare 99—02.

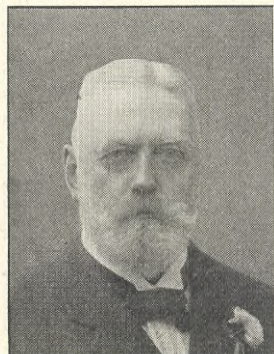
A. F. EKHOLM.

Byråchefen Anders Ferdinand Ekholm i Stockholm fyllde den 3 april 65 år. Stud.-ex. 63, kameralexamen 64, e. o. kammarskrifvare i Tullverket samma år kammarskrifvare i generaltullstyrelsens kammarkont. 73, kammarförvandt 78, byråchef 96.

C. O. BJÖRKMAN.

Häradshöfding Carl Oscar Björkman fyllde den 30 mars 55 år. Född på Hörle bruk (Jönköpings län). Studentex. 70, ex. till rättegångsverken 77, häradshöfding i Sevede och Tunåls s. domsaga sedan 92.

C. E. DAHLGREN.

Förre grosshandlaren Carl Eugen Dahlgren i Göteborg fyllde den 6 april 70 år. Grundläggare af vinhandelsfirman C. E. Dahlgren & Co. därstädes.

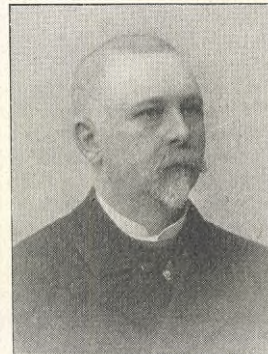
C. O. F. LJUNGVIST.

Kommandören i k. flottan Carl Oscar Fredrik Ljungqvist fyllde den 5 april 65 år. Född i Nyköping, löjtnant 66, kaptän 76, kommandör-kaptän af 2:a graden 87, af 1:sta gr. 90, kommandör i k. flottan 96, afsked 98. Led. af k. krigshofrätten.

L. F. SJÖBOHM.

65 år fyllde d. 6 april häradshöfdingen Ludvig Fridolf Sjöbohm, ordf. i stadsstyrelsen i Borgholm (sedan 75). Född i Visby, stud.-ex. 61, hoifrättsex. 64, v. häradsh. 68. Bekläder ett stort antal allm. sysslor i sin ort; landstingsman 80.

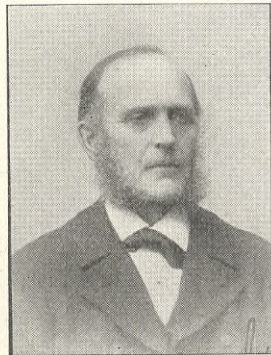
C. G. M. v. HEINE.

F. kaptänen Carl Georg Mauritz von Heine fyllde den 27 mars 55 år. Underlöjtnant vid Upplands regte 71, löjtnant 77, kaptän 88. Äger och bebod egendomen Bjelkesta (Upps. l.), ordf. i Giresta sockens kom.-stämma och nämnd sedan 03.

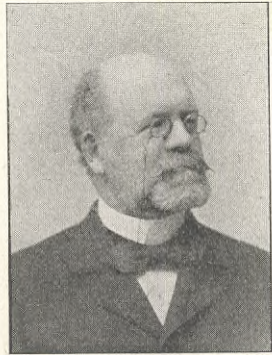
J. M. EKLUND. †

Den 29 mars afled i Stockholm Jonas Magnus Eklund. E. var född i Eksjö 28, innehade under en följd af år Lemshaga säteri samt Annenbergs egendom. Beklädde en del kommunala uppdrag, bl. a. ordförande i Ingarö sockens kommunalnämnd under 15 år.

A. BERGLUND. †

Den 22 mars afled i Klostet (Ängermanland), f. riksdagsmannen, häradsmannan Abraham Berglund 74 år gammal. Sedan 68 nämndeman, under en tid led. af Andra kammaren, ledamot af länets landsting. Innehade ett flertal mera betydande kommunala förtroendeuppdrag.

C. L. P. KOCKUM. †

Den 2 april afled å Bulltofta (Malmöh. l.) godsägaren Carl Ludvig Paulus Kockum, vid 70 års ålder. Öfvertog efter utländska landbruksstudier egendomen Bulltofta och vann inom sin ort stort anseende samt var starkt anlitad för allm. o. komm. värf af betyd. Tidt. led. af riksd. F. k., ordf. i Hush. sällsk. m. m.

L. NILSSON. †

Godsägaren Lorentz Nilsson afled i Lund d. 3 april vid 70 års ålder. Son till den stora arkeol. prof. Sven Nilsson, var Lorentz Nilsson en af det skånska jordbrukets mest betydande män, liksom en af dess sockerindustris märkesmän. Mångårig landstingsman.